

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Εἰς τὰ αἶθρια ὕψη κ' εἰς δρυμώνων σιγὴν·
 ὁ ἐλεύθερος Κλέπτης προσμένει·
 κ' ἐκεῖ κάτω οἱ δοῦλοι μὲ τὴν χαύνην των γῆν
 εἰς ὁμίχλην κοιμῶνται θαμμένοι.
 Εἰς ζεφύρους ἐκεῖνος καὶ εἰς δρόσον καὶ φῶς
 τὸ ἀτρόμητον στῆθός του λούει,
 καὶ τὸν τρέφ' ἡ μεγάλη τῶν ἀνθρώπων τροφὸς,
 ἐν ᾧ τρέμων ὁ κόλαξ ὠχριαῖ κεκυφῶς,
 καὶ τὴν θύραν τοῦ ἄρχοντος κρούει.

Ὡς ὁ πίπτων μὲ κρίτον καὶ τρυγμὸν κεραυνὸς,
 καὶ κτυπῶν, πυρπολῶν, καταστρέφων,
 καὶ ὁ Κλέπτης προβαίνει καὶ ὁρμαῖ σκοτεινὸς
 ἀπὸ σπλάγχν' ἀστραπῶν καὶ συννέφων.
 Ἡ πυρίνη του σφαῖρα προτιμαῖ κορυφὰς,
 καὶ σκοπεύ' εἰς τυράννων τιάρας·
 σιδηρᾷ θραύει σκῆπτρα, συνταράττει τρυφὰς·
 τῶν βουλῶν εἶναι ὄπλον ἅς φρονεῖτε κωφὰς
 εἰς ἔθνων ὑποδούλων κατάρας.

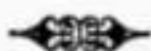
Εἰς σαπρὰν κοινωνίαν παρακμάζ' ἡ ζωὴ,
 καὶ οἱ νόμοι παράγουν τοὺς νάννους.
 Ἀλλὰ γίγαντας τρέφει τῶν βουνῶν ἡ πνοή,
 ἧτις δέρει αἰώνων πλατάνους.

Τὸ οὐράνιον σπέρμα, ἡ ἀρχαί' ἀρετὴ
 εἰς τῆς γῆς τοὺς ἀγροὺς ἐμαράνθη.
 Τὴν γενναίαν τῆς ῥίζαν τὸ συμφέρον πατεῖ·
 κ' ἐδῶ μόνον βλαστάνει καὶ παράγει αὐτὴ
 ἄνθη ἄφθονα, ἄγρια ἄνθη.

—

Τὴν δουλείαν νὰ φεύγῃ εἰς κρημνοὺς καὶ βουνά,
 πολεμῶν πανταχοῦ κ' αἰωνίως,
 παντοῦ τρόμον καὶ φλόγας καὶ σφαγὴν νὰ πλανᾷ,
 ἰδοὺ ποῖος τοῦ Κλέπτου ὁ βίος.
 Τέλος πίπτει ὁ Κλέπτης μὲ βαθεῖαν πληγὴν,
 μ' ἐχθρῶν αἷμα τοὺς ῥύακας βάφων.
 Στρατιῶται τὸν θάπτουν εἰς ἀμόλυντον γῆν,
 κ' αἰτὸς καταβαίνει πᾶσαν νέαν αὐγὴν,
 καὶ τὸν κλαί' εἰς τὸν ἔρημον τάφον.

ΧΟΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Τί κλονεῖται ἡ γῆ, τί γογγύζουν τὰ ὄρη,
 τί σκιρτοῦν τῆς Ἑλλάδος οἱ τάφοι;
 Ἐκ νεφέλης φωτὸς ἀργυρόπτερος κόρη
 εἰς τ' ἀρχαῖα κατέρχετ' ἐδάφη.
 Φέρει δόρυ πυρὸς καὶ ἤχοῦσαν φαρέτραν,
 καὶ τὸ θεῖόν της ἵχνος εἰς πᾶσάν μας πέτραν
 τὴν ἀρχαίαν μας δόξαν ἐγγράφει.

—

